

Publicerad 2017-11-26 01:03 av Ostabil

Ängslan

Det började i unga år

Känslan fanns alltid där

Den som senare hade rivit upp stora sår

Jag var ensam

Tillsammans med min så kallade ängslan

Den som med åren skulle försvinna

Men den lever kvar

Och får mig att mer och mer förtvina

Tro mig när jag säger att ni hade fel

För jag lever med känslan precis som då

Och jag vet inte om det är bra eller dåligt

Att den liksom inte går att nå.

Den är ju så bekant

Som en vän i allt det som annars är främmande

Tro mig, det är sant

En känsla kan vara allt

I allt som känns kallt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ostabil med Poeter.se id #100497 innehar upphovsrätten